

милость у него. Тойзи человекъ рассказувалъ, че Саулъ, като ся патъкнѣлъ на саблѣж-тѣ си, не заклалъ себе си совершенно и былъ още живъ; за това го ловыкалъ при себе и му казалъ: „убій мя, азъ страшно страдамъ—и душа-та ми е още въ мене. Тогава,“ говорилъ пришлеца-тѣ, „като видѣхъ, че Саулъ е тѣй злѣ раненъ, что то не може дълго да живѣе, азъ го убихъ, свалихъ отъ главѣж-тѣ му вѣнеца, и отъ рамена-та му парамника и дойдохъ до тебе.“ Давидъ и всичкы-тѣ воины отъ жалъ раздрали дрехы-тѣ си; Давидъ рыдалъ за Саула и за пріятеля си, Ионаана.

„Какъ можѣ ты да вдигнешъ рѣкѣ на помазанника Божія?“ казалъ Давидъ на убійцѣж-тѣ Сауловъ. „Какъ ся осмѣли да вземешъ живота на царя си?—На царя живота-тѣ е въ рѣцѣж-тѣ Божіи; негова-та кръвь ще падне на тебе, зачото ты самъ свидѣлствова противъ себе си.“ Давидъ заповѣдалъ да убійтъ тогова вѣстника.

Давидъ излѣзълъ изъ Секелагъ съ домочадіе-то си и съ шесть стотинъ воины, върнѣлъ ся въ отечество-то си и въ Хевронъ былъ избранъ всенародно за царь.

Давидъ былъ сынъ Іессеовъ; Іессей былъ сынъ Овидовъ, а Овидъ сынъ на Руѣ и Вооза. Съ такѣвъ образъ потомство-то на бѣдиж-тѣ, но добродѣтелиж Руѣ, възлѣзло на прѣстола Израилскый. Отъ нейно-то потомство ся родилъ послѣ обѣщанный отъ Бога Мессія, Онзи, въ Когото благословилъ Богъ всичкы-тѣ плѣмена земны.

ГЛАВА LXIV.

Царскы-тѣ дѣла на Давида.

Като намѣрили на бойно-то поле трупове-тѣ на Саула и на сынове-тѣ му, Филистимляне-тѣ ги взели и, за поруганіе на умрѣли-тѣ и на народа имъ, покачили мъртвы-тѣ тѣла на стѣнѣж-тѣ на своѣж-тѣ крѣпость. Жители-тѣ отъ градъ Іависъ